

1977 2den Beh. af Lovf. om Livsfor- og Forsørgelses-Aust. af 1871. 1978

meget tilbøielig til at troe, at det hviler paa en Misforstaaelse af Forholdenes Bestaendighed. Derksom man nemlig vil lægge Vægten paa — hvad jeg selvfølgelig vil, og hvad det ærede Medlem ogsaa har sagt, at han vil — at det, som det ærede Medlem ønsker at opnaae, skal kunne skee uden Skade for Anstalten, saa kan det, paastaar jeg, ikke skee paa nogen anden Maade end den, der er omtalt i Lovforslagets § 9, og det ærede Medlem vil da ved at holde sig til denne Paragraph kunne opnaae accurat det Samme, som han vil opnaae ved sit Forslag, som jeg for dette Tilfælde skal fraraade paa Grund af, at det deels er ligefrem overflødig, deels tillige paa sine Steder ligefrem faarligt. Jeg forudsætter nemlig, at det ærede Medlem er gaaet ud fra, at de Indbetalinger, som ere skete tidligere, uden videre skulle kunne bruges for den næste Indtegning af Forsikring. (Sesken: Ja!) Men deri har det ærede Medlem uret. Ved enhver Præmie for en Forsikring paa Liv og Død gjøres der den Fordring, at den skal være aarlig lige stor, og da der nu er en Forskjel paa de Præmier, som betales af gamle Føll, og paa dem, der betales af unge Føll, saa ville altsaa de Præmier, som betales af disse sidste, indeholde to Ting. De ville for det Første indeholde den Præmie, som skal dække Anstaltens Risiko for det løbende Aar, og dernæst et Forflud paa den større Chance eller Risiko, som Anstalten kommer til at løbe, naar Bedkommende bliver ældre. Det er nødvendigt at fordele Beløbet af denne paa hele Rækken af Aarene, fordi det, som sagt, er en Fordring, der gjøres, at Præmierne skulle være lige store i alle Aarene. Men deraf vil altsaa følge, at det ærede Medlem ikke vil kunne forlange, at de fulde Præmier senere skulle godtgøres de Bedkommende; thi derved vilde Anstalten lide et Tab, det nemlig, at den ikke fik nogen Godtgørelse for den Risiko, som den havde løbet, og for de Penge, som den havde brugt til at dække Udgifterne i Anledning af dem, der vare døde i de for-

løbne Aar. Der gives følgelig ingen anden Maade at komme til en Døggørelse paa, end at man paa den ene Side beregner den Forudbetaling, der er sket i Fortiden, og at man tager Hensyn til Anstaltens Ret til at faae Betaling for den Risiko, som den allerede har løbet for den Forsikring, som Aar for Aar har været tegnet. Men dette kan ikke skee paa anden Maade end den, som er angiven i Lovforslagets § 9. (Sesken: Maa jeg bede om Ordet!) Det ærede Medlem sagde, at Sagen i saa Fald vilde komme til at afhænge af Bestyrelsens Villie; men det forekommer mig dog, at § 9 giver en ligefrem Ret til at kunne forlange den fornødne Døggørelse. — Foraauidt der er blevet rettet et Spørgsmaal til mig i Anledning af dette Endringsforslag angaaende Helbredsattesterne, saa kan jeg ikke svare Andet paa samme, end at man i Reglen ikke forlanger nogen ny Helbredsattest, foraauidt der forlanges en ny Forsikring af samme Art, naar der forøvrigt ikke foreligger nogen særlig Grund, som gjør det nødvendigt at kræve en saadan, men at der dertimod, hvor der er Spørgsmaal om at gaae over til en Forsikring af en anden Art, fordres ny Helbredsattest. Jeg er, som sagt, ikke istand til at anbefale noget af de Stykker, der indbefattes i Forslaget under Nr. 12; jeg maa tværtimod modsætte mig dem, og jeg troer at kunne gjøre det med fuld frelst Samvittighed ligeoverfor de Formaal, som den ærede Forslagsstiller forfølger, idet jeg ikke skjønner rettere, end at Alt, hvad der i saa Henseende kan ønskes fastsat — jeg kan, som anført, ikke see Andet, end at det ærede Medlem vil fastholde de samme Betingelser som jeg — er tilstede i § 9, saaledes som denne foreligger i Lovforslaget.

Hvad angaar det af den samme ærede Landstingsmand (Sesken) til § 10 stillede Forslag, som skal træde istedetfor hans Forslag under Nr. 13 til samme Paragraph, da tør jeg maastee antage, at Forslaget under Nr. 13 ikke er taget tilbage og altsaa foreligger endnu.